

NEYDİK NE OLDUK?

İçimde bir yerlerde bir şeylere hasret duyduğumu fark ettim ve o zaman kendime şu soruyu sordum: Neydim, ne oldum? Sahi neydim ben, kimdim? Sokakların samimiyet ve güven koktuğu, insanlık ilişkilerinin kuvvetli olduğu zamanlarda doğan bir çocuktum. Yolda yürürken kaybolmayayım diye annem elimi sıkı sıkı tutarken ve bir yandan da acelesi olduğu için kolumu çekiştirerek hızlı adımlarla yürürken sokak arasından fırlayan kediye bakan ve annemi yavaşlatan çocuk değil miydim? Sadece kediyle biter mi, aynı zamanda balkondan balkona sepet uzatan iki teyze, çekişmeli mahalle maçının ortasında yere kapaklanan çocuğa, internet kafenin içinden gelen sevinç haykırılarına, fırıncı amcanın üstü başı un içindeyken çırağıyla birlikte yeni gelen un çuvallarını taşıyışına, akrabasını yolcu ederken arkasından su döken teyzenin eteğinin desenine ve çocuk aklımla ilgimi çeken çekmeyen her şeye bakardım. Ardından annem kolumu biraz daha çekiştirirdi önüme bakayım diye. Sarsılırdım o sırada biraz ama hiç aldırış etmeden toparlanırdım, başka şeylere bakmaktan kendimi alıkoyamazdım.

Sonra gözlemlerim biter ama sorularım başlardı: "Bu ne?" derdim. Bana isim söylerlerdi. Yok, tatmin olmazdım. Tekrar "Bu ne?" derdim, tekrar aynı cevabı alırdım. Aslında bu soruyu sorarken isim istemiyordum ki. O şeyin işlevini, neden var olduğunu, renginin neden öyle olduğu merak ediyordum belki de. Meraklıydım bi' kere her çocuk gibi. Öğrenmek istiyordum, yargılanmadan ve susturulmadan.

Sonra sorularım biter hayallerim başlardı. Sıradan hayaller değildi, her çocuğun kendine özgü derin dünyası gibi benimki de farklıydı. Çocukken hayallerimden biri uzaydan dünyaya atlamaktı. Hep bunun hayalini kurardım. Sonra bir gün babaannem haberleri izlerken ne göreyim? "Felix Baumgartner uzaydan dünyaya atladı!". Başımдан aşağı kaynar sular dökülmüştü. Ama ben atlayacaktım diye günlerce hayallerimi çalan adama kızmıştım. Çocukluk işte.

Neydim kısmından az çok bahsettim, peki ne oldum? Aslında bu soruyu sadece kendime yöneltmemin yanlış olduğunu fark ettim. Asıl soru "Neydik, ne olduk?". Çünkü sadece biz değişiyoruz. Toplum değişiyor, sokaklar, dünya düzeni, fikirler, arayışlar, düşünceler... Sokaklar değişmiş mesela, değişmese neden herhangi bir sokaktan geçtiğimde bazen geçmişi anımsıyor ve özlem duyuyorum? İnsan zaten var olan şeye özlem duyar mı, var olmuşa duyar. Bu bahsettiğim fiziki değişiklik değil, sokakların kalbi, ruhu değişmiş sanki. Eski samimiyet yok. Bakkaldan çıkarken bana sevgiyle "güle güle" diyen amcanın yerini artık "hayırlı işler" değişime bile cevap vermeyen satıcılar almış. Ayrıca çok meraklı bana noldu? Ne değişti, büyüdüm diye merakım mı gitti? Hayır. "Her şeyi merak etme" dediler büyüdükçe. O toplum yok mu o toplum... "Karışma sen" dediler. "Her şeyi sorma, bu kadar çok sorgulama, sen ne bilirsin ki" dediler. Sustum, çünkü dinleyenim yoktu. Etrafıma demirden duvarlar ördüler, yıkamadım. Ama şimdi tüm bunları düşününce daha iyi anlıyorum. O zaman o duvarları yıkamıyorsam eritirim. Ya ben o duvarları eritirim ya da toplum beni... Eğer değişen bu düzen içerisinde yerimi geçmişimle, bugünümle ve yarınım ile korumak istiyorsam bu savaşa hazırım. Hazırım çünkü "neydim, ne oldum" demek istemiyorum, "neysem oyum!" demek istiyorum.

ARAYIŞ